

DISKUSIJA

Po završetku programa predviđenih referata razvila se diskusija koja se odnosila na čitav niz aktualnih problema, koji tište stanje i unapređenje proizvodnje lješnjaka i bajama za podmirenje stalno rastućih domaćih potreba općenito, a posebice u ovom ekonomskom momentu. Naime, restrikcija uvoza lješnjaka i bajama nameće kao neophodno da se konditorska industrija, koja najviše treba i troši ovo voće, poveže s proizvođačima radi zajedničkog nastupa u rješavanju nastalim problema. U diskusiji je sudjelovao velik broj znanstvenika, stručnjaka kao i proizvođača pa se čulo puno vrijednih prijedloga.

Dr ing. Ivo Kovačević je u diskusiji izrazio veliko zadovoljstvo što je prisustvovao ovako velikom skupu znanstvenika i stručnjaka o aktualnim problemima kulture lijeske i bajama i naglasio da u našoj zemlji postoje vrlo velike mogućnosti za unapređenje i proširenje proizvodnje lješnjaka ne samo za domaće potrebe već i za izvoz. Izrazio je radost što se pristupa intenzifikaciji proizvodnje lješnjaka i bajama, a posebice lješnjaka i što su u referatima dati vrijedni prilozi i uputstva za razradu vlastite tehnologije proizvodnje. Osim toga dr Kovačević je iznio niz vrijednih prijedloga za organizaciju rada na unapređenju i proširenju proizvodnje lješnjaka i bajama u našoj zemlji i za formiranje specijalne sekcije za lupinasto voće u Hrvatskom voćarskom društvu. Ovi prijedlozi biti će izneseni i razmatrani na Skupštini društva.

Na žalost, zbog ograničenog prostora, ovdje ne možemo objaviti sve diskusije, a niti izvode. Redakcijski odbor je odlučio da iznese samo završne diskusije prof. dr Rafaelle Carlone-a, direktora Instituta za voćarstvo Poljoprivrednog fakulteta Sveučilišta u Torinu, i prof. dr Ive Miljkovića s Fakulteta poljoprivrednih znanosti Sveučilišta u Zagrebu.

Prof. dr Raffaele Carlone
Direktor Instituta za voćarstvo
Poljoprivrednog fakulteta,
Sveučilišta u Torinu

SUDJELOVANJE U DISKUSIJI NA ZAVRŠETKU OKRUGLOG STOLA

Sav brojni i kvalificirani auditorij koji je prisustvovao na ovom Okruglom stolu, pratio je sa maksimalnim interesom tok radova i uložio maksimalnu pažnju o čemu su nas referenti izvještavali.

• Ovaj se susret pokazao potpuno korisnim i opravdanim i u biti obilovao je s mnogo-brojnim preciznim indikacijama o sadašnjoj situaciji i kako treba djelovati da bi se tehnici unapredilo proizvodnju lješnjaka i bajama u Jugoslaviji.

Ograničavajući se u ovom mom izlaganju samo na lješnjak, mogu zaključiti prema izlaganjima iz referata, da se Istra u Jugoslaviji može smatrati područjem koje ima najdulju tradiciju u proizvodnji lješnjaka i da su tu nazočni najpovoljniji ambijentalni uvjeti za obilnu i kvalitetnu proizvodnju.

Također rezultira da su mnoga jugoslavenska područja također označena kao ekonomski pogodna za uzgoj ljeske.

Upravo ovdje u Istri u posljednjih 10 godina učinjeni su dobri koraci u pravcu unapređenja ljeskarstva. Sjećam se još 1971. godine kada je na Poreštini ljeska davala vrlo niske i neredovite prirode, i zaista mnogi nasadi su bili zapušteni a puno je stabala uginulo ili iskrčeno.

Obnova ljeskarstva u Istri duguje se malom broju ali vrijednih agronoma, ovdje prisutnih, za mene obavezno da ih imenujem: ing. A. Matejačić, ing. E. Kocijančić, ing. I. Žužić, koji nisu izgubili povjerenje u proizvodnju lješnjaka. Ing. Đ. Martić, a osobito prof. I. Miljković potpomogli su u njihovu cijenenom djelovanju. Upravo se njima duguje za briljantna dostignuća u tim zadnjim godinama u domeni ljeskarstva.

Prva faza, a to je primjena najbolje tehnologije je završena u Istri. Treba preći na realizaciju drugih nasada, što se već odvija u Novigradu, ohrabreni saznanjima da racionalna proizvodnja lješnjaka predstavlja odličnu ekonomsku investiciju kao alternativa vinogradarstvu u kojem se osjećaju krizni znaci, nastali zbog viška proizvodnje.

Proširenje novih nasada traži pomni izbor terena, no također i izbor sorata ima veliko značenje, koje za početak treba krenuti s autohtonim sortama, da bi se kasnije introduciralo sorte i iz drugih krajeva nakon provedenog dovoljnog broja proizvodnih pokusa.

Što se tiče izbora sorata, ne bi se smjelo zaobići zahtjeve koje postavlja konditorska industrija, jer kako znamo najveće količine lješnjaka su upravo namjenjene prerađivačkim industrijama.

Razvoj ljeskarstva, kao i drugih grana, prate bez prestanka iz godine u godinu nova saznanja, koja se ne tiču samo genetskog poboljšanja, nego na sve što se odnosi na tu kulturu, tj. na agrotehniku, gnojenje, zaštitu, mehanizaciju itd.

Buduća ljeskarska proizvodnja za nekoliko godina imati će određenu težinu u poljoprivredi Jugoslavije, zbog čega njen razvoj zaslužuje da ne bude prepuštena slučaju. Trebao bi postojati jedan organizam koji će rukovoditi tim razvojem, a to bi mogao biti jedan Centar za proučavanje te problematike, kojeg bi trebalo osnovati i koji bi imao pogodno sjedište u Istri, gdje ljeskarstvo ima značajnu tradiciju. Osnovati ga treba od najkvalificiranijih stručnjaka, tehničara i poduzetnika iz te grane.

Ako se sa ovog Okruglog stola stigne do realizacije jednog Centra za proučavanje lijeske i ako se što prije publiciraju materijali ovdje izloženi, tada možemo biti sigurni da susret koji ovdje u Poreču stoji pred završetkom, nije bio samo jedan javni uspjeh, nego da je poslužio kao izgrađena osnova za trajno unapređenje ljeskarstva u Jugoslaviji.